Nora a smrek so srdcom

Babka Inga

Táto knižka patrí:

_____

Vitajte v tejto ukážkovej knihe! Je vytvorená presne tak, ako bude tá vaša – z fotografií a možností, ktoré vidíte vedľa nej – a ukazuje, ako môže vyzerať príbeh od Saga pre vás. Listujte, čítajte a predstavujte si svoje dieťa ako hrdinu vlastnej rozprávky.

Keď si Nora zapínala malý ruksak, vzduch voňal mokrým lístím a chladným ránom. Vnútri mala skicár, tri pastelky a jablko s preliačinou, ktorá vyzerala ako malé ústa. Mormor Inga držala v ruke pletený košík. „Dnes budeme hľadať kuriatka do môjho hubového koláča“, povedala. „Ak bude mať les náladu.“

Nora prižmúrila oči smerom k stromom pri ceste. „Veď máš svoje tajné hubové miesto.“ Mormor Inga sa usmiala tak, až sa jej líca zaguľatili. „Chodím tam, odkedy som bola malá.“ Nora si vytiahla zips až pod bradu. „Tak pôjdeme po jednom“, povedala. „Najprv nájdeme les.“

Les sa začínal za starým kameňom pri kraji cesty. Tam mala podľa Mormor Ingy viesť úzka cestička. Lenže priamo uprostred nej rástli malé brezy a paprade rozprestreli po zemi svoje zelené perá.

Mormor Inga prešla pár krokov doľava, potom pár krokov doprava. Pozrela na machom obrastený peň a zamračila sa. „Nie. Keď som mala šesť rokov, nevyzeral takto.“ Nora sa pozrela na košík. Bol prázdny, prázdny, prázdny. „Možno sa cestička presťahovala?“ spýtala sa. Mormor Inga sa trošku zasmiala, no nie veľmi. „Cestičky sa málokedy sťahujú. Môžu zmiznúť.“ Nora sa zahľadela pomedzi stromy. Tam vnútri ležal mach ako zelený vankúš.

Nora sa nechcela vracať domov s prázdnym košíkom a formou na koláč, ktorá čakala. Ukázala na mach medzi borovicami. „Hovorila si, že najprv sa ide cez mach. To si pamätám.“

„Asi som to hovorila“, povedala Mormor Inga. Nora položila čižmu na voľné miestečko, potom druhú. Obchádzala malé rastlinky, ktoré sa práve vytlačili zo zeme. „Po jednom“, povedala. „Najprv mach.“ Mormor Inga kráčala hneď za ňou, dosť blízko, aby pomohla, keby bol nejaký kameň šmykľavý. „Môžeš byť hľadačka cestičiek“, povedala. Nora zdvihla bradu. To znelo ako práca s veľmi dôležitými vreckami.

Za machom sa pri koreni borovice dvíhalo mravenisko, hnedé a okrúhle ako pichľavý vankúš. Mravce pobehovali hore-dole, hore-dole, s ihličím a drobulinkými vecami v ústach. Nora sa naklonila, no ruky si nechala za chrbtom.

„Popri mravenisku“, povedala. „To bolo ďalšie!“ Mormor Inga prikývla. „Ty si môj príbeh počúvala lepšie než ja.“ Nora si vybrala kľukatú cestu okolo kopčeka. „Oni už majú dosť práce.“ Na druhej strane bolo počuť tiché žblnkotanie, takmer akoby niekto šepkal do krhly. Nora zastala tak náhle, až sa košík Mormor Ingy rozkýval. „Počuješ?“

Potôčik sa ligotal medzi kameňmi tmavými od vody. V pokojnej mláčke sa žlté listy točili dookola, dookola, dookola. Mormor Inga ukázala na starý konár nad vodou. „To býval môj most.“

Nora sa pozrela na šmykľavý konár, potom na Mormor Ingu. „Most nepotrebujeme. Ideme popri potoku, nie cez neho.“ Vydala sa popri brehu a prekročila koreň. Mormor Inga šla za ňou tak blízko, že sa ich čižmy takmer dotýkali. „Po jednom“, povedala Nora. „Teraz potôčik.“ Lenže keď voda zmizla za húštinou, pred nimi sa zdvihla hora. Zblízka vyzerala omnoho väčšia.

„Hore na horu s výhľadom“, povedala Nora. O tom jej Mormor Inga raz rozprávala, keď pri kuchynskom stole kreslila malé huby na Norin obrúsok. Nora našla širokú, suchú skalu. Pevne postavila čižmu, chytila sa drsného koreňa a začala liezť.

„Pomaly“, povedala Mormor Inga tesne za ňou. Nora sa chcela ponáhľať, no nadýchla sa a presúvala jednu ruku za druhou. Navrchu si oprášila ihličie z kolena. „Po jednom“, zamrmlala. Nebolo tam ani jedno kuriatko. Len kameň, vres a veľká obloha. Košík stále visel prázdny pri boku Mormor Ingy.

Z hory Nora videla potôčik, ako sa medzi stromami blyští ako krivá stužka. Brezy boli žlté, smreky takmer čierne. Niekde tam dole bolo miesto Mormor Ingy, len sa veľmi dobre skrývalo.

„Ktorý smrek to bol?“ spýtala sa Nora. Mormor Inga si priložila ruku nad oči a hľadala. „Veľký smrek. Lenže v lese je smrekov celkom veľa.“ Nora si čupla a kreslila do štrku: mravenisko, potôčik, horu. Smrek nakreslila mnohými rýchlymi čiarami, no prst sa jej zastavil uprostred kmeňa. „Počkaj“, povedala. „O tom smreku si mi hovorila ešte niečo.“

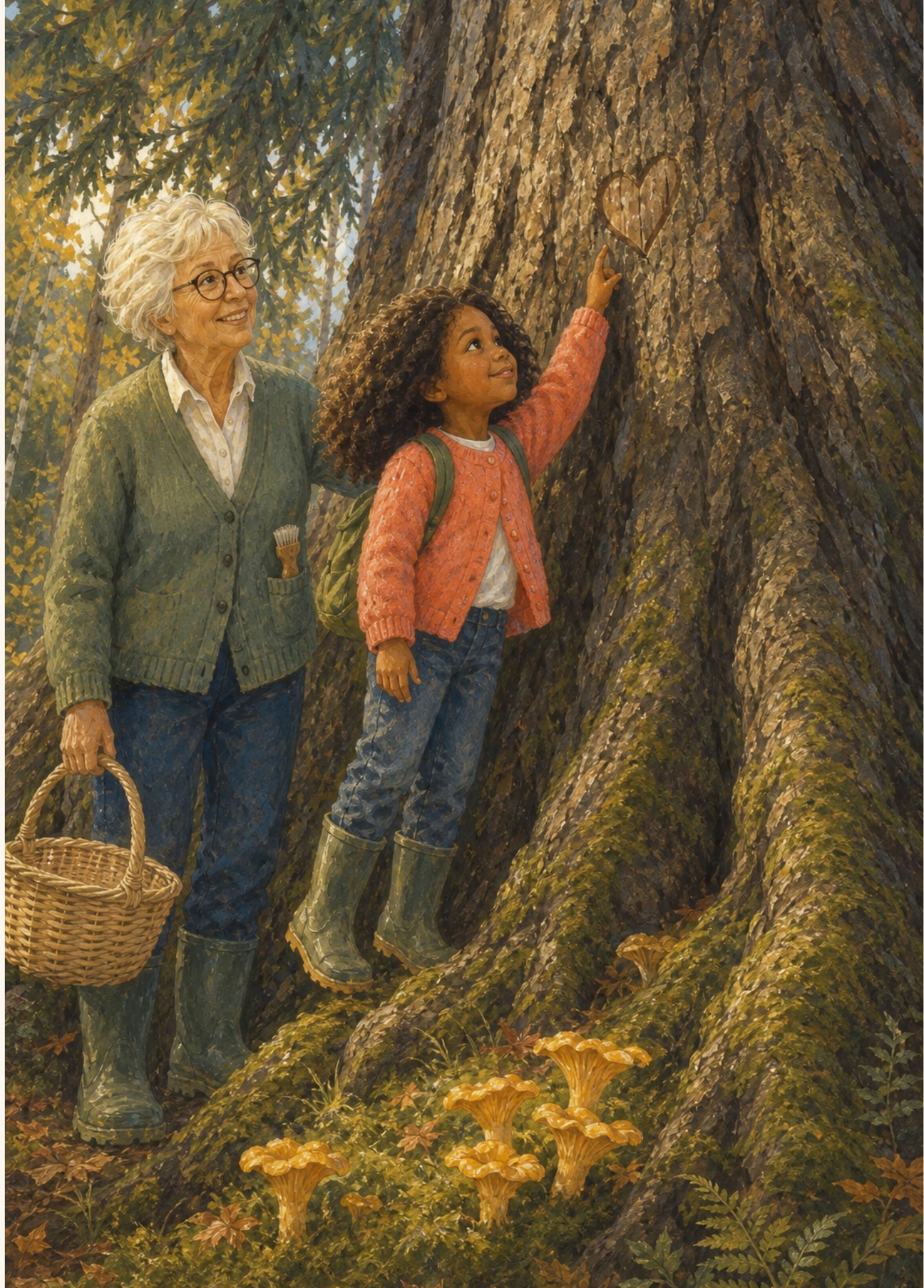

Mormor Inga sa pozrela na Norinu kresbu v štrku. „Hovorila som o...“ Prižmúrila oči. Nora nakreslila doprostred smrekového kmeňa srdce.

„Srdce!“ povedala. „Vo veľkom smreku je vyrezané srdce.“ Mormor Inga si priložila ruku k čelu. „Jasné. Vyrezal ho môj starší brat, keď bol malý, a mne sa veľmi páčilo.“ Nora ukázala na smrek, ktorý sa vypínal so širokou tmavou korunou. „Ten je najväčší.“ Mormor Inga prižmúrila oči smerom k stromom. „Možno je to on.“ Nora vstala a oprášila si ruky. „Tak sa pozrieme. Po jednom.“

Pod horou bol les tmavší a tichší. Nora šla prvá, no pri koreňoch a kameňoch vždy počkala na Mormor Ingu. Veľký smrek tam stál s koreňmi rozloženými po zemi ako hrubé prsty.

Nora obišla kmeň dookola. Najprv videla len popraskanú kôru a hrču starej živice. Potom zbadala dve zahnuté čiary a malú špičku. „Srdce!“ vykríkla. Mormor Inga pristúpila bližšie a podržala konček prsta vedľa značky bez toho, aby sa dotkla kôry. „Naozaj je tam.“ Nora sa pozrela medzi korene. V machu sa niečo žlto zalesklo, ako malé slnečné klobúčiky pod smrekom.

Okolo koreňov smreka rástli kuriatka v malých žltých skupinkách. Nora našla jedno, potom tri, potom ich toľko, že musela počítať znova. Mormor Inga vytiahla svoju malú kefku na huby. „Vezmeme len tie, ktoré obe poznáme“, povedala a Nora ukázala každú hubu, skôr než mohla ísť do košíka.

„Tie maličké necháme rásť“, povedala Nora a ukázala na niekoľko, ktoré sotva rozvinuli klobúčiky. Vyberala veľké, pekné kuriatka a Mormor Inga z nich kefkou zmietala ihličie a zeminu. Po jednom: pozrieť, opýtať sa, odtrhnúť, očistiť. Čoskoro ležala v košíku malá zlatistá kôpka. „Bude to stačiť na koláč?“ spýtala sa Nora.

Mormor Inga sa naklonila nad košík a usmiala sa. „Na veľmi chutný koláč.“ Cestou domov bolo mravenisko stále pri borovici a mravce sa ešte vždy ponáhľali. Mach pružil pod čižmami. Potôčik žblnkal a listy sa točili dookola, dookola, dookola.

Nora si na prstoch odrátavala stopy. „Mach. Mravenisko. Potôčik. Hora. Smrek so srdcom.“ Mormor Inga na ňu pozrela bokom. „A čo urobíme budúci rok, keď sa paprade zasa pokúsia schovať cestu?“ Nora stisla pery, akoby to bola veľmi ťažká otázka. Potom poklepala po ruksaku, v ktorom mala skicár. „Predsa nakreslíme mapu.“ Doma čakali múka, vajíčka a forma na koláč.

Doma Mormor Inga pripravila múku, maslo, vajíčka, syr a okrúhlu formu na koláč. Nora si umývala ruky tak dlho, až voda vychladla. Potom oboma palcami vtlačila cesto do formy. Okraj bol najprv na jednej strane tenký a na druhej strašne hrubý.

„Vyzerá ako hora“, povedala Nora. „Veľmi hladná hora“, povedala Mormor Inga. Spolu okraj vyrovnali. Nora posypala dno kuriatkami, zatiaľ čo Mormor Inga vyšľahala vaječnú zmes. „Po jednom“, povedala Nora. „Najprv cesto. Potom huby. Potom syr.“ Keď koláč putoval do rúry, kuchynské okno sa opäť zahmlilo.

Kým koláč chladol, Nora otvorila skicár. Mach sa zmenil na veľký zelený vankúš. Mravenisko na bodkovaný kopček. Potôčik dostal modrý oblúk, hora sivý vrchol a smrek bol taký veľký, že takmer presahoval cez papier.

„Nezabudni na srdce“, povedala Mormor Inga. Nora nakreslila na kmeň červené srdce a pri koreňoch malú žltú bodku. Potom nakreslila poslednú modrú čiaru potôčika. V kuchyni voňalo maslo, syr a jesenný les. Mormor Inga položila na stôl dva taniere. Nora položila červenú pastelku krížom cez mapu. „Budúci rok“, povedala, „pôjdeme po jednom.“

Nora a smrek so srdcom

Nora a Mormor Inga sa vyberú do jesenného lesa nazbierať kuriatka do babkinho hubového koláča. Keď tajná cestička zarastie, Nora ich vedie podľa jednej stopy za druhou až k smreku so srdcom v kôre.

sk-sk.sagatilldig.se